

De andre parter i appellsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) og Anna Klusmeier

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- I. Dommen, der blev afsagt af Retten den 16. maj 2013 i sag T-530/10, ophæves, og afgørelsen, der blev truffet den 14. september 2010 af Fjerde Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 363/2008-4), erklæres for ugyldig.
- II. Subsidiært ophæves den under punkt I nævnte dom og sagen hjemvises til Retten.
- III. Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten foreholder i sin appel Retten, at der er sket en tilsidesættelse af materiel fællesskabsret og at der er blevet foretaget en ufuldstændig efterprøvelse og bedømmelse af de faktiske omstændigheder. Retten har kun bedømt de faktiske omstændigheder, der var blevet forelagt for den, på ufuldstændig måde. Dette udgør en retlig fejl (Domstolens dom af 24.6.2010, sag C-51/09 P, Becker mod Harman International Industries (¹)). Denne kan gøres gældende for Domstolen inden for rammerne af en appelsag (jf. Domstolens dom 16.6.2010, sag C-317/10 P, Union Investment Privatfonds mod UniCredito Italiano (²)).

Retten går i den appellerede dom ud fra, at den fremlagte erklæring på tro og love ikke indeholder nogen henvisning til de øvrige fremlagte bevismidler. Denne konstatering er ukorrekt. Det fremgår entydigt af erklæringen på tro og love, at der deri henvises til de øvrige fremlagte bevismidler. Retten har således ikke efterprøvet og bedømt den fremlagte erklæring på tro og love fuldstændigt. Der er i denne forbindelse derfor tale om, at den appellerede dom er behæftet med en retlig fejl, som kan gøre gældende under en appelsag.

Hvis Retten havde efterprøvet og bedømt de bevismidler, der blev fremlagt for den, fuldstændigt, ville den være kommet frem til, at der var tale om retsbevarende brug af begge de varemærker, der blev gjort gældende til støtte for indsigelsen, jf. artikel 42, stk. 2, første punktum, sammenholdt med artikel 42, stk. 3, i EF-varemærkeforordningen (³). Den appellerede dom tilsidesætter derfor også EF-varemærkeforordningens artikel 42, stk. 2, første punktum, sammenholdt med artikel 42, stk. 3

Derudover tilsidesætter den appellerede dom også EF-varemærkeforordningens artikel 15, stk. 1, og stk. 2, litra a). Retten er

nemlig retligt fejlagtigt gået ud fra, at varemærke nr. 115 1678 »W. Amadeus Mozart«, der blev gjort gældende til støtte for indsigelsen, ikke bruges som varemærke af appellanten.

⁽¹⁾ Sml., s. 5805.

⁽²⁾ Sml. I 2011, s. 5471.

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1)

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Cluj (Rumænien) den 31. juli 2013 — Casa Județeană de Pensii Cluj mod Attila Balazs

(Sag C-432/13)

(2013/C 298/06)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Cluj

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Casa Județeană de Pensii Cluj

Sagsøgt: Attila Balazs

Præjudicielt spørgsmål

Skal bestemmelserne i artikel 7, stk. 2, litra c), i forordning (EØF) nr. 1408/71 (¹) fortolkes således, at de omfatter en bilateral aftale, der er indgået mellem to medlemsstater inden datoen for forordningens anvendelse, hvorefter disse medlemsstater har aftalt, at forpligtelsen for en stat til at udbetale sociale sikringsydelse til borgerne i den anden stat, som har haft status af politiske flygtninge på den førstnævnte stats område, og som er vendt hjem til den sidstnævnte stat, ophører mod at den førstnævnte stat betaler et fast beløb til dækning af pensionsudbetalinger i den periode for hvilken der er blevet indbetalt bidrag til social sikring i den førstnævnte medlemsstat?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14.6.1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366).